

Door Bert Burnout

Poeh,

Eindelijk is de kogel door de kerk: heb een officiële, door de dokter verklaarde burn-out.

Járen van verwaarlozing van mijn geest en lichaam komen er nu uit. Heb het lang kunnen wegdrücken met ibuprofen, dyclofinac en allerlei andere pijnstillers, maar nu gaat het niet meer. Ben volledig kapot. Met de moed der wanhoop sleep ik mijzelf door de dagen heen. Angstaanvallen, hoofdpijn, nek- en rugklachten, hartkloppingen, uitvalverschijnselen, zo kan ik nog wel even doorgaan. Als ik écht aan het eind van mijn Latijn ben, komt eindelijk het verlossende woord van mijn huisarts..... **Burn-out**..... Ik moet hier iets mee gaan doen.

Hulp zoeken, want alleen kan ik dit dus niet. De dokter verwijst mij naar een reguliere hulpverlener. Na lang wikken en wegen (Kan ik het toch niet *zelf* gaan aanpakken?) pak ik de telefoon.
"Goedemiddag met..... Waarmee kan ik u helpen?" Ik: stilte..... Ja waarmee eigenlijk? "Ook goedemiddag. Waar ik voor bel; eigenlijk heb ik een burn-out, vandaar dat ik een afspraak wil maken." Zo pffffff dat is eruit: ik kan het niet zelf meer: HELP!!!
"Nou dan bent u aan het goede adres! Als u naar onze website gaat, kunt u een formulier downloaden en daarop uw hulpvraag invullen. Wij bellen u dan terug voor een afspraak. Kan ik verder nog iets voor u betekenen?" Ik: "Eeeeh, nee dank u, goedemiddag."

Daar zit ik dan. Heb ik mijzelf overwonnen om hulp te gaan zoeken, krijg je dit! Ineens gaat door mijn hoofd: is dit niet een teken van God? "Hallo nu zoek je het weer uit zonder Mij!! Zet toch de computer aan en ga op zoek naar een christelijke hulpverlener!"
Lieve help, christelijke hulpverleners zitten alleen maar ver weg...Dan maar zoeken binnen een straal van 50 kilometer. Yes! Daar hebben we er één; 'Eutychus' is de naam. Hmm...een goed verzorgde website en de man op de foto lijkt mij wel aardig. Bellen dan maar.
Voicemail, jammer. Maar ik snap het; hij werkt alleen en als hij net aan het hulpverlenen is, kan hij niet zomaar de telefoon aannemen!
Ik spreek een boodschap in, ben benieuwd of hij terugbelt.

Dat is snel... na een uur belt hij al terug. "Met Henk van Grootheest, ik hoor op de voicemail dat je gebeld hebt, waarmee kan ik je helpen?" Zijn stem voelt vertrouwt en geeft me een rustig gevoel. Een afspraak is snel gemaakt en ik kan dezelfde week nog bij hem terecht. God heeft een begin gemaakt met de wonderlijke weg die Hij met mij gaat door de woestijn van mijn leven.
Vrijdag, voor het eerst naar Henk. Aangekomen in Barneveld bij Henk in zijn praktijk voelt het direct goed. We hebben 'een klik' en maken na een fijn gesprek een afspraak voor de volgende week. Daarna voor de week daarop, die week daarna, enz.

God heeft samen met Henk voor mij een begin gemaakt van herstel en genezing. De gesprekken zijn confronterend, verhelderend en soms vervelend, maar dat moet ook. Zachte heelmeesters maken immers stinkende wonden! Henk haalt de onderste steen in mijn leven naar boven. Dat is lastig. Eerst wilde ik dat helemaal niet, maar God liet mij zien: wil ik genezen, dan moet mijn leven letterlijk en figuurlijk op de kop. Herstellen moet onderin je hart beginnen en als die granieten laag is doorbroken, kan het gaan vloeien, vloeien van pijn en liefde. De pijn vloeit er als het ware uit en de lege plaats die dan ontstaat, kan weer vol vloeien met Gods oneindige liefde en genade. Jezus komt ervoor in plaats! Door Zijn verlossend werk mag ik nu voor God staan, schoongewassen van zonde. God ziet eerst Jezus staan als Hij nu naar mij kijkt. Meer en meer merk ik dat ik vervuld ben van Zijn Geest en dat de vruchten van de Geest in mijn hart en leven tot uiting komen. Dat ik langzaam in het leven mag staan zoals God mij bedoeld heeft.

Het gaat nog met vallen en opstaan, maar ik weet dat ik aan Gods hand ga.
Henk is in mijn proces een middel in Gods hand geweest. God heeft Henk gebruikt om mij weer 'op de rails' te krijgen.

Nu ik dit schrijf, ligt mijn eerste afspraak met Henk alweer vijf maanden achter mij.
We praten nog steeds samen. Henk geeft mij nog steeds handvatten mee voor het dagelijks leven, maar ik merk dat ik het leven weer meer en meer 'zelf' (=met God!) aankan.
Naast God dank ik Henk voor de waardevolle uren die ik met hem aan tafel heb doorgebracht.
Henk, ik zal voor jou blijven bidden. Dat jij nog voor veel mensen -die de weg op de één of andere manier kwijt zijn- tot een zegen mag zijn zoals je dat voor mij bent.